

at beregne, hvad Tienden virkelig indbringer for Geistligheden og derefter fastsatte Afgiften. Man har grebet den Udvei i Lovudkastet, at man har sørt Geistligheden over fra den Klasse Skatteydere, hvortil de høre efter deres Indtægters Natur, til Embedsclassen, og derved faae de jo rigtignok en meget betydelig Lettelse; men jeg troer, at det er urigtigt, jeg troer, man skal stræbe at gjøre de samme Grundsatninger gjældende med Hensyn til alle Borgerne, som man, har gjort med Hensyn til Embedsmændene eller omvendt, og jeg kan ikke billige, at man, uden Hensyn til Indtægtskildernes Natur, har samlet alle Embedsmænd i een Klasse, og de andre Borgere i en anden. Antag, mine Herrer! at 1 Td. Hartkorn indbringer hvad De vil, De maae nævne saa stor en Sum, som De kunne nævne uden Undseelse, saa siger jeg, navn da en Eiendom med et vist Hartkorn, som svarer til en aarlig Indtægt af 600 Rbd.; vil man nu have den aarlige Indtægt af 600 Rbd. fri, saa skal ogsaa den tilsvarende Deel af Hartkornet være fri for Byrden; finder man, at derved vilde altfor Mange drages ud fra at bære Staten, ja saa skulde De nedsatte de 600 Rbd. til et Beløb, som kommer til at svare til den samme Mængde af Hartkorn.

Med disse Antydninger troer jeg, foreløbigt at kunne lade det beroe, idet jeg til et senere Trin af Sagens Behandling skal forbeholde mig en yderligere Udvikling.

Sinnemann: Den næstforegaaende Taler yttrede, at dette Lovudkast gik Kjøbstæderne temmeligt nær, og jeg kan ikke andet end være enig med ham deri. Det er allerede under den første Behandling af Skatteloven viist, at man heller ikke der havde glemt Kjøbstæderne, og her er nu allerede udhævet et Par Punkter, hvorved Skattebyrden for Kjøbstæderne efter dette Lovudkast bliver langt større end efter den forrige Krigsskatslov af 5te Juni 1848. Jeg skal tillade mig at dvæle et Øieblik ved disse Punkter. Den høitagtede Finantsminister yttrede, da han forelagde dette Lovudkast om Krigsskatten, at Berettigelsen til at afforte Prioritetshaverne $\frac{1}{2}$ af et Aars Rente havde været saa fordelagtig for Bygningsafgiftspligtige i Kjøbstæderne, at mange af dem in-

gen Krigsskat have svaret, og at paa flere Steder endeel have svaret en for lav Krigsskat. Jeg tør nu ingenlunde nægte Rigtigheden af, at dette kan være Tilfældet paa flere Steder, men det forekommer mig dog indlysende, at, hvor en Eiendom i den Grad er behæftet, at $\frac{1}{2}$ af Renten bliver lig med Krigsskatten, der er denne Eier kun Eier af Navn, han har i Virkeligheden ingen Formue, og bør derfor med Hensyn til en sliq Bygning heller ingen Krigsskat svare. Sæt f. Ex., at en Kjøbstadeieendom er assureret for 10,000 Rbd., jeg vil antage, at Bygningsafgiften af en sliq Bygning, den kan jo naturligviis være større eller mindre, eftersom den er af de forskjellige Slags Bygninger, men den vil i Almindelighed naae op til omtrent 40 Rbd.; multiplicere vi disse 40 Rbd. med 8, faae vi en Sum af 320 Rbd., som svarer til en Prioritetsgjæld af 8000 Rbd., og jeg skulde mene, at, dersom en sliq Bygning stillede til Auction, saa vilde den i Almindelighed ikke koste mere. Eier altsaa denne Mand kun en sliq Bygning af Navn, er det jo i sin Orden, at han af sin Bygning ingen Krigsskat svarer, og ikke desmindre er her foreslaaet, at den tidligere Bygningsafgift for et Aar skal forhøies $\frac{1}{2}$ Aar; det Samme synes mig ogsaa maa gjælde med Hensyn til Landet, men her er i Lovudkastet ingen Forandring foreslaaet fra den tidligere; thi, dersom en Hartkornseier har en Eiendom, der i den Grad er behæftet, at Rente-Decourten bliver lig hans Krigsskat, skal han derfor Intet svare, og det synes mig dog, at to sliqe Eiere fuldkomment staae i samme Kategorie. Jeg maa dernæst ogsaa gjøre opmærksom paa, at denne Bygningsafgift i Kjøbstæderne ingenlunde er saa ubetydelig eller saa lidet trykkende, som maaskee de Fleste ere tilbøielige til at troe. Det er nu bekjendt, at den ved Anordningen af 17de April 1816 blev forhøiet til det Dobbelte, og den er i stadig Stigen, thi den retter sig jo tildeels efter Assurancesummen, saaledes, at i de Kjøbstæder, hvor man paa Grund af tillagende Næring udvider og opfører ældre Bygninger eller opfører fuldkomment nye, der forhøies Assurancesummen, og som en Følge deraf forhøies ogsaa Bygningsafgiften, saaledes at denne er i en stadig Stigen. Dertil